ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 9ης Νοεμβρίου 2017 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Κρατικές ενισχύσεις – Άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ – Δημόσια ραδιοτηλεοπτική υπηρεσία – Μέτρα τα οποία ελήφθησαν από τις δανικές αρχές υπέρ του δανικού ραδιοτηλεοπτικού οργανισμούTV2/Danmark – Έννοια των "ενισχύσεων που χορηγούνται από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους" – Απόφαση Altmark»

Στην υπόθεση C-657/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2015,

Viasat Broadcasting UK Ltd, με έδρα το West Drayton (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους M. Honoré και S. Kalsmose-Hjelmborg, advokater,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

ο **TV2/Danmark A/S**, με έδρα το Odense (Δανία), εκπροσωπούμενος από τον O. Koktvedgaard, advokat,

προσφεύγων πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους B. Stromsky και T. Maxian Rusche, καθώς και από την L. Grønfeldt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

το **Βασίλειο της Δανίας**, εκπροσωπούμενο από τον C. Thorning, επικουρούμενο από τον R. Holdgaard, advokat,

παρεμβαίνον πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, C. G. Fernlund, A. Arabadjiev, S. Rodin και E. Regan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: A. Calot Escobar

* Γλώσσα διαδικασίας: η δανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Μαΐου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Viasat Broadcasting UK Ltd (στο εξής: Viasat) ζητεί τη μερική αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Σεπτεμβρίου 2015, TV2/Danmark κατά Επιτροπής (T-674/11, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:684), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, ακύρωσε την απόφαση 2011/839/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2011, σχετικά με τα μέτρα (C 2/03) που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark (ΕΕ 2011, L 340, σ. 1, στο εξής: επίδικη απόφαση), καθόσον η Επιτροπή είχε κρίνει με αυτήν ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 που καταβλήθηκαν στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση, και, αφετέρου, απέρριψε κατά τα λοιπά την προσφυγή του TV2/Danmark A/S με αίτημα τη μερική ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως.

Το ιστορικό της διαφοράς

2 Ο TV2/Danmark είναι δανική εταιρία ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως που συστάθηκε το 1986. Ενώ αρχικά είχε τη νομική μορφή αυτοτελούς κρατικής επιχειρήσεως, μετετράπη σε ανώνυμη εταιρία, μετατροπή η οποία άρχισε να παράγει λογιστικά και φορολογικά αποτελέσματα από την 1η Ιανουαρίου 2003. Ο TV2/Danmark είναι ο δεύτερος δημόσιος τηλεοπτικός σταθμός στη Δανία, ενώ ο πρώτος είναι ο Danmarks Radio.

3 Η αποστολή του TV2/Danmark συνίσταται στην παραγωγή και στην εκπομπή τηλεοπτικών προγραμμάτων εθνικής και περιφερειακής εμβέλειας. Η εκπομπή αυτή γίνεται, μεταξύ άλλων, με ραδιοηλεκτρικό εξοπλισμό, δορυφορικά ή καλωδιακά. Οι υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας του TV2/Danmark καθορίζονται από τον Υπουργό Πολιτισμού.

4 Εκτός από τους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, στο σύνολο της δανικής αγοράς υπηρεσιών τηλεοράσεως αναπτύσσουν δραστηριότητα και εμπορικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί. Πρόκειται, μεταξύ άλλων, αφενός για τη Viasat Broadcasting UK Ltd (στο εξής: Viasat) και, αφετέρου, για τον όμιλο που αποτελείται από τις SBS TV A/S και SBS Danish Television Ltd (στο εξής: SBS).

5 Η σύσταση του TV2/Danmark χρηματοδοτήθηκε από έντοκο κρατικό δάνειο και η δραστηριότητά του, κατά το πρότυπο του Danmarks Radio, θα χρηματοδοτούνταν από το προϊόν των ραδιοτηλεοπτικών τελών που πληρώνουν όλοι οι Δανοί τηλεθεατές. Ο νομοθέτης αποφάσισε, εντούτοις, ότι, αντιθέτως προς την περίπτωση του Danmarks Radio, ο TV2/Danmark θα είχε επίσης τη δυνατότητα να αντλεί όφελος, μεταξύ άλλων, από το προϊόν της διαφημιστικής δραστηριότητας.

6 Κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε, στις 5 Απριλίου 2000, η SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, το σύστημα χρηματοδοτήσεως του TV2/Danmark εξετάσθηκε εκ μέρους της Επιτροπής με την απόφαση 2006/217/ΕΚ, της 19ης Μαΐου 2004, σχετικά με τα μέτρα που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark (ΕΕ 2006, L 85, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2006, L 368, σ. 112, στο εξής: απόφαση TV2 I). Η απόφαση αυτή κάλυπτε το χρονικό διάστημα από το 1995 έως το 2002 και αφορούσε τα ακόλουθα μέτρα: τα έσοδα από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη, τις μεταβιβάσεις πόρων από τα ταμεία που ήταν επιφορτισμένα με τη χρηματοδότηση του TV2/Danmark (Ταμείο TV2 και Radiofonden), ποσά χορηγηθέντα ad hoc, την απαλλαγή από την καταβολή φόρου εταιριών, την απαλλαγή από την καταβολή τόκων και από την εξόφληση του κεφαλαίου των δανείων που χορηγήθηκαν στον

TV2/Danmark κατά τη σύστασή του, τις κρατικές εγγυήσεις για δάνεια κεφαλαίων κίνησης, καθώς και τους ευνοϊκούς όρους καταβολής του τέλους συχνότητας που οφείλει ο TV2/Danmark για τη χρήση της συχνότητας μεταδόσεως σε εθνική εμβέλεια (στο εξής, από κοινού: επίμαχα μέτρα). Τέλος, η έρευνα της Επιτροπής εστίασε επίσης στη χορηγηθείσα στον TV2/Danmark άδεια μεταδόσεως με τη χρήση τοπικών συχνοτήτων σε διάρθρωση δικτύου και στην υποχρέωση όλων των κατόχων δημοτικών εγκαταστάσεων κεραιών να αναμεταδίδουν τα προγράμματα δημόσιας υπηρεσίας του TV2 μέσω των εγκαταστάσεων τους.

7 Μετά την εξέταση των επίμαχων μέτρων, η Επιτροπή έκρινε ότι αυτά συνιστούσαν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθότι το σύστημα χρηματοδοτήσεως του TV2/Danmark, που αποσκοπούσε στην αντιστάθμιση του κόστους παροχής των δημοσίων υπηρεσιών της εν λόγω επιχειρήσεως, δεν πληρούσε τον δεύτερο και τον τέταρτο από τους τέσσερις όρους που όρισε το Δικαστήριο με την απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415, στο εξής, όσον αφορά τους ανωτέρω όρους: όροι Altmark).

8 Η Επιτροπή έκρινε, επιπλέον, ότι η ανωτέρω ενίσχυση, που χορηγήθηκε μεταξύ του 1995 και του 2002 από το Βασίλειο της Δανίας στον TV2/Danmark, ήταν συμβατή προς την εσωτερική αγορά, σύμφωνα με το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, με εξαίρεση ποσό 628,2 εκατομμυρίων δανικών κορωνών (DKK) (περίπου 85 εκατομμύρια ευρώ), το οποίο χαρακτήρισε ως «υπεραντιστάθμιση». Επομένως, διέταξε το Βασίλειο της Δανίας να ανακτήσει το εν λόγω ποσό εντόκως από τον TV2/Danmark.

9 Κατά της αποφάσεως TV2 I ασκήθηκαν τέσσερις προσφυγές ακυρώσεως, αφενός, από τον TV2/Danmark (υπόθεση T-309/04) και το Βασίλειο της Δανίας (υπόθεση T-317/04) και, αφετέρου, από τους ανταγωνιστές του TV2/Danmark, Viasat (υπόθεση T-329/04) και SBS (υπόθεση T-336/04).

10 Με την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2008, TV2/Danmark κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-309/04, T-317/04, T-329/04 και T-336/04, EU:T:2008:457), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την προμνησθείσα απόφαση. Με την απόφασή του, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ορθώς η Επιτροπή είχε εκτιμήσει ότι η συνιστάμενη στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολή που είχε ανατεθεί στον TV2/Danmark ανταποκρινόταν στον ορισμό των ραδιοτηλεοπτικών υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος. Ωστόσο, διαπίστωσε επίσης την ύπαρξη διαφόρων πλημμελειών στην απόφαση TV2 I.

11 Συγκεκριμένα, πρώτον, εξετάζοντας το ζήτημα αν τα μέτρα που αφορά η απόφαση TV2 I δέσμευαν κρατικούς πόρους, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή, κατά τον χαρακτηρισμό των οικείων πόρων ως κρατικών ή μη, δεν είχε αιτιολογήσει την εκτίμησή της ως προς το ότι εν τοις πράγμασι έλαβε υπόψη διαφημιστικά έσοδα των ετών 1995 και 1996. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η εξέταση από την Επιτροπή του κατά πόσον πληρούνταν ο δεύτερος και ο τέταρτος όρος Altmark δεν στηριζόταν σε προσεκτική εξέταση των συγκεκριμένων νομικών και οικονομικών συνθηκών υπό το πρίσμα των οποίων είχε καθοριστεί το ποσό των ραδιοτηλεοπτικών τελών που αναλογούσε στον TV2/Danmark. Κατά συνέπεια, η απόφαση TV2 I έπασχε από έλλειψη αιτιολογίας ως προς αυτό το σημείο αυτό. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι εκτιμήσεις της Επιτροπής ως προς το συμβατό της ενισχύσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, και ειδικότερα ως προς την ύπαρξη υπεραντισταθμίσεως, ήταν επίσης αναιτιολόγητες. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η εν λόγω έλλειψη αιτιολογίας οφειλόταν στην παράλειψη προσεκτικής εξετάσεως των συγκεκριμένων νομικών και οικονομικών συνθηκών βάσει των οποίων ορίστηκε το ποσό των ραδιοτηλεοπτικών τελών που αναλογούσε στον TV2/Danmark κατά το υπό εξέταση διάστημα.

12 Κατόπιν της ακυρώσεως της αποφάσεως TV2 I, η Επιτροπή επανεξέτασε τα επίμαχα μέτρα. Στο πλαίσιο αυτό, διαβουλεύτηκε με το Βασίλειο της Δανίας και με τον TV2/Danmark και έλαβε τις παρατηρήσεις τρίτων.

13 Κατά το πέρας της εξετάσεως αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση.

14 Η εν λόγω απόφαση αφορά τα μέτρα που ελήφθησαν υπέρ του TV2/Danmark μεταξύ 1995 και 2002. Εντούτοις, κατά την εξέταση, η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη τα μέτρα ανακεφαλαιοποιήσεως που ελήφθησαν το 2004 κατόπιν της αποφάσεως TV2 I.

15 Στην επίδικη απόφαση, η Επιτροπή ενέμεινε στην άποψή της ως προς τον χαρακτηρισμό των επίμαχων μέτρων ως «κρατικής ενισχύσεως», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Κατ' αρχάς, εκτίμησε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις για τα έτη 1995 και 1996 συνιστούσαν κρατικούς πόρους και, στη συνέχεια, επαληθεύοντας την ύπαρξη επιλεκτικού πλεονεκτήματος, έκρινε ότι τα επίμαχα μέτρα δεν πληρούσαν τον δεύτερο και τον τέταρτο όρο Altmark. Αντιθέτως, ενώ με την απόφαση TV2 I η Επιτροπή είχε κρίνει ότι το ποσό των 628,2 εκατομμυρίων DKK (περίπου 85 εκατομμυρίων ευρώ) συνιστούσε υπεραντιστάθμιση ασυμβίβαστη προς το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, με την επίδικη απόφαση έκρινε ότι το ποσό αυτό ήταν κατάλληλο αποθεματικό για τον TV2/Danmark. Στο διατακτικό της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή ανέφερε τα ακόλουθα:

«Άρθρο 1

Τα μέτρα που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark μεταξύ του 1995 και του 2002 υπό μορφή εσόδων από ραδιοτηλεοπτικά τέλη και τα άλλα μέτρα που εξετάζονται στην παρούσα απόφαση είναι συμβατά με την εσωτερική αγορά κατά την έννοια του άρθρου 106, παράγραφος 2, [ΣΛΕΕ]».

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Δεκεμβρίου 2011, ο TV2/Danmark άσκησε προσφυγή με αίτημα τη μερική ακύρωση της επίδικης αποφάσεως

17 Ο TV2/Danmark ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την επίδικη απόφαση, στο μέτρο που η Επιτροπή είχε κρίνει με αυτήν ότι τα επίμαχα μέτρα συνιστούσαν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

18 Επικουρικώς, ο TV2/Danmark ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την επίδικη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή είχε εκτιμήσει με αυτήν ότι:

– όλα τα επίμαχα μέτρα συνιστούσαν νέα ενίσχυση·

– τα έσοδα από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη τα οποία, κατά τα έτη 1997 έως 2002, μεταβιβάστηκαν στον TV2/Danmark και έπειτα καταβλήθηκαν στους περιφερειακούς σταθμούς του TV2/Danmark, συνιστούσαν κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2/Danmark·

– τα έσοδα από τις διαφημίσεις τα οποία, το 1995 και το 1996 καθώς και κατά την εκκαθάριση του Ταμείου TV2 το 1997, μεταβιβάστηκαν από το Ταμείο TV2 στον TV2/Danmark, συνιστούσαν κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2/Danmark.

19 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή είχε κρίνει με αυτήν ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 που καταβλήθηκαν στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση, και απέρριψε κατά τα λοιπά την προσφυγή.

Τα αιτήματα των διαδίκων

20 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Viasat ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει το σημείο 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως·

– να αναιρέσει το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε βάσιμο το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε ο TV2/Danmark,

– να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ο TV2/Danmark, υποστηριζόμενος από το Βασίλειο της Δανίας, και

– να καταδικάσει τον TV2/Danmark και το Βασίλειο της Δανίας στα δικαστικά έξοδα.

21 Ο TV2/Danmark ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την Viasat στα δικαστικά έξοδα.

22 Το Βασίλειο της Δανίας ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

23 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Viasat προβάλλει δύο λόγους.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Viasat υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 τα οποία μεταβιβάσθηκαν στον TV2/Danmark μέσω της TV2 Reklame και του Ταμείου TV2 δεν συνιστούσαν κρατικούς πόρους, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και ότι, συνεπώς, η Επιτροπή δεν έπρεπε να τα χαρακτηρίσει στην επίδικη απόφαση ως κρατική ενίσχυση.

25 Η Viasat διατείνεται ότι τα έσοδα αυτά τελούσαν υπό τον έλεγχο και στη διάθεση του Δανικού Δημοσίου, καθότι, προτού μεταβιβαστούν στον TV2/Danmark, βρίσκονταν στην κατοχή δύο δημόσιων επιχειρήσεων που ελέγχονταν από το κράτος αυτό, ήτοι της TV2 Reklame και του Ταμείου TV2. Κατά συνέπεια, φρονεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, πληρούνταν η αναγκαία αλλά και επαρκής προϋπόθεση ώστε τα εν λόγω έσοδα να συνιστούν κρατικούς πόρους, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, τούτο δε ανεξαρτήτως της προελεύσεως των εσόδων αυτών.

26 Η Viasat αναφέρει ότι, εν προκειμένω, η TV2 Reklame ανήκει πλήρως στο Δανικό Δημόσιο και ελέγχεται πλήρως από αυτό, οι δε αποφάσεις της επιχειρήσεως αυτής κατευθύνονται από το εν λόγω κράτος, δεδομένου ότι ο Υπουργός Πολιτισμού είναι εκείνος που, με τη συγκατάθεση της επιτροπής οικονομικών του δανικού κοινοβουλίου, αποφασίζει για τη διάθεση των κερδών της TV2 Reklame.

27 Κατά τη Viasat, η μεταβίβαση των επίμαχων πόρων μέσω του Ταμείου TV2 ουδόλως αναιρεί τον χαρακτηρισμό τους ως κρατικών πόρων, καθότι το Ταμείο TV2 αποτελεί επίσης δημόσια επιχείρηση, τελούσα υπό τον έλεγχο του Δανικού Δημοσίου.

28 Η Viasat φρονεί ότι, εξαιτίας των ανωτέρω περιστάσεων, η υπό κρίση υπόθεση διακρίνεται σαφέστατα από τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), και της 5ης Μαρτίου 2009, UTECA (C-222/07, EU:C:2009:124), οι οποίες αφορούσαν περιπτώσεις στις οποίες τα εκάστοτε έσοδα ουδέποτε εγκατέλειψαν την ιδιωτική σφαίρα.

29 Η Επιτροπή εκτιμά, όπως και η Viasat, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι τα έσοδα που μεταβιβάσθηκαν από την TV2 Reklame στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2 δεν συνιστούσαν κρατικούς πόρους, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και ότι η Επιτροπή είχε προβεί, στην επίδικη απόφαση, σε εσφαλμένη ανάλυση και εφαρμογή του δεύτερου όρου Altmark.

30 Ο TV2/Danmark και το Βασίλειο της Δανίας αμφισβητούν τα ανωτέρω επιχειρήματα.

31 Υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι τα επίμαχα έσοδα από διαφημίσεις δεν συνιστούσαν κρατικούς πόρους ούτε, κατά συνέπεια, κρατική ενίσχυση, καθότι δεν προέρχονταν από το Δανικό Δημόσιο, αλλά από τη δραστηριότητα του TV2/Danmark, το δε γεγονός ότι η TV2 Reklame και το Ταμείο TV2 αποτελούσαν δημόσιους φορείς, ανήκοντες στο Δανικό Δημόσιο και ελεγχόμενους απ' αυτό, δεν ασκούσε επιρροή συναφώς.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για να υφίσταται «ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, πρέπει να πληρούνται όλες οι προβλεπόμενες στην εν λόγω διάταξη προϋποθέσεις (βλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ., C-206/06, EU:C:2008:413, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Η ανωτέρω διάταξη θέτει τέσσερις προϋποθέσεις. Πρώτον, πρέπει να πρόκειται για παρέμβαση από το κράτος ή με κρατικούς πόρους. Δεύτερον, η παρέμβαση αυτή πρέπει να είναι ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Τρίτον, πρέπει να παρέχει πλεονέκτημα υπέρ του λήπτη. Τέταρτον, πρέπει να νοθεύει ή να απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό (βλ. αποφάσεις της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, σκέψη 75, της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ., C-206/06, EU:C:2008:413, σκέψη 64, καθώς και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 15).

34 Εν προκειμένω, επίδικη είναι μόνον η πρώτη εκ των ανωτέρω προϋποθέσεων.

35 Όσον αφορά την προϋπόθεση αυτή, κατά την οποία το πλεονέκτημα πρέπει να έχει παρασχεθεί άμεσα ή έμμεσα με κρατικούς πόρους, υπενθυμίζεται ότι μέτρα που δεν συνεπάγονται τη μεταβίβαση κρατικών πόρων μπορούν να εμπίπτουν στην έννοια της «ενισχύσεως» του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 16ης Μαΐου 2002, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, EU:C:2002:294, σκέψη 36, της 30ής Μαΐου 2013, Doux Élevage και Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, EU:C:2013:348, σκέψη 34, καθώς και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη19)

36 Επομένως, η έννοια της παρεμβάσεως «με κρατικούς πόρους», κατά την ανωτέρω διάταξη, καλύπτει, πέραν των πλεονεκτημάτων που παρέχονται άμεσα από το κράτος, και εκείνα τα πλεονεκτήματα που παρέχονται από δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς τους οποίους έχει ορίσει ή ιδρύσει το κράτος με σκοπό τη διαχείριση της ενισχύσεως (βλ. αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, σκέψη 58, της 30ής Μαΐου 2013, Doux Élevage και Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, EU:C:2013:348, σκέψη 26, καθώς και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 20).

37 Πράγματι, το δίκαιο της Ένωσης δεν μπορεί να επιτρέπει να καταστρατηγούνται οι διατάξεις περί κρατικών ενισχύσεων απλώς και μόνον διότι δημιουργούνται αυτοτελή όργανα επιφορτισμένα με τη διανομή ενισχύσεων (βλ. απόφαση της 16ης Μαΐου 2002, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, EU:C:2002:294, σκέψη 23).

38 Υπενθυμίζεται, εξάλλου, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ περιλαμβάνει όλα τα χρηματικά μέσα τα οποία οι δημόσιες αρχές μπορούν όντως να χρησιμοποιούν προς στήριξη των επιχειρήσεων, χωρίς να έχει σημασία αν τα μέσα αυτά περιλαμβάνονται μονίμως στην περιουσία του Δημοσίου. Κατά συνέπεια, ακόμα και αν τα ποσά που αντιστοιχούν στο επίμαχο μέτρο δεν τελούν μονίμως στην κατοχή των οικονομικών υπηρεσιών του Δημοσίου, το γεγονός ότι παραμένουν διαρκώς υπό κρατικό έλεγχο και συνεπώς στη διάθεση των αρμόδιων εθνικών αρχών αρκεί για να χαρακτηρισθούν «κρατικοί πόροι» (βλ. αποφάσεις της 16ης Μαΐου 2002, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, EU:C:2002:294, σκέψη 37, της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ., C-206/06, EU:C:2008:413, σκέψη 70, της 30ής Μαΐου 2013, Doux Élevage και Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, EU:C:2013:348, σκέψη 35, καθώς και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 21).

39 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι, δεδομένου ότι υπόκεινται στον κρατικό έλεγχο και τελούν επομένως στη διάθεση του Δημοσίου, οι πόροι των δημοσίων επιχειρήσεων εμπίπτουν στην έννοια των «κρατικών πόρων» του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Πράγματι, το Δημόσιο είναι κάλλιστα σε θέση, ασκώντας αποφασιστική επιρροή επί των επιχειρήσεων αυτών, να κατευθύνει τη χρησιμοποίηση των πόρων τους για να χρηματοδοτήσει, ενδεχομένως, την παροχή ειδικών οφελών σε άλλες επιχειρήσεις (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Μαΐου 2002, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, EU:C:2002:294, σκέψη 38).

40 Το γεγονός ότι οι επίμαχοι πόροι τελούν υπό τη διαχείριση φορέων αυτοτελών προς τις δημόσιες αρχές ή είναι ιδιωτικής προελεύσεως δεν ασκεί επιρροή συναφώς (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1974, Ιταλία κατά Επιτροπής, 173/73, EU:C:1974:71, σκέψη 35, καθώς και της 8ης Μαΐου 2003, Ιταλία και SIM 2 Multimedia κατά Επιτροπής, C-328/99 και C-399/00, EU:C:2003:252, σκέψη 33).

41 Όπως αναφέρει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά τα έτη 1995 και 1996 δεν εμπορευόταν ο ίδιος ο TV2/Danmark τον διαφημιστικό του χρόνο, αλλά μια τρίτη εταιρία, η TV2 Reklame, το δε προϊόν της εν λόγω εμπορίας μεταβιβαζόταν στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2.

42 Στο πλαίσιο αυτό, δεν αμφισβητείται ότι η TV2 Reklame και το Ταμείο TV2 ήταν, όπως και ο TV2/Danmark, δημόσιες επιχειρήσεις ανήκουσες στο Δανικό Δημόσιο, και ότι τους ανατέθηκε η διαχείριση της μεταβιβάσεως, προς τον TV2/Danmark, των προερχόμενων από την εμπορία του προμνησθέντος διαφημιστικού χρόνου εσόδων.

43 Επομένως, ο δίαυλος στον οποίο διοχετεύονταν τα έσοδα αυτά έως τη μεταβίβασή τους στον TV2/Danmark διεπόταν από τη δανική νομοθεσία, βάσει της οποίας δημόσιες επιχειρήσεις με ειδική κρατική εντολή είχαν ως αποστολή τη διαχείριση των εν λόγω εσόδων.

44 Τα επίμαχα έσοδα τελούσαν, ως εκ τούτου, υπό τον έλεγχο και στη διάθεση του Δημοσίου, το οποίο μπορούσε να αποφασίσει για τη χρήση τους.

45 Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 35 έως 40 της παρούσας αποφάσεως, τα επίμαχα έσοδα συνιστούν «κρατικούς πόρους», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

46 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στη σκέψη 220 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα έσοδα των ετών 1995 και 1996 τα οποία προέρχονταν από την εκ μέρους της TV2 Reklame εμπορία του διαφημιστικού χρόνου του TV2/Danmark και τα οποία μεταβιβάσθηκαν στον τελευταίο μέσω του Ταμείου TV2 δεν συνιστούσαν κρατικούς πόρους και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή κακώς τα είχε χαρακτηρίσει ως «κρατική ενίσχυση».

47 Όπως ήδη υπομνήσθηκε στη σκέψη 40 της παρούσας αποφάσεως και αντιθέτως προς ό,τι προκύπτει από τη σκέψη 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός ότι τα προερχόμενα από διαφημιζόμενους έσοδα ήταν ιδιωτικής προελεύσεως δεν ασκεί επιρροή συναφώς και δεν έχει σημασία για το κατά πόσον αυτά τελούσαν υπό τον έλεγχο των δανικών αρχών.

48 Επιπροσθέτως, εσφαλμένα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 208 και 212 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πόροι τους οποίους διαχειρίζονταν δημόσιες επιχειρήσεις ήταν δυνατόν, όταν προέρχονταν από τρίτους, να συνιστούν δημόσιους πόρους, μόνον όταν είχαν τεθεί εκουσίως στη διάθεση του Δημοσίου από τους έχοντες την κυριότητα αυτών ή όταν είχαν εγκαταλειφθεί από τους ιδιοκτήτες τους και το κράτος είχε αναλάβει τη διαχείρισή τους.

49 Πράγματι, αντιθέτως προς όσα διαπιστώνει το Γενικό Δικαστήριο, η ανωτέρω συλλογιστική δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη νομολογία του Δικαστηρίου.

50 Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τις περιεχόμενες στις σκέψεις 214, 215 και 217 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εκτιμήσεις, κατά τις οποίες κρατικούς πόρους μπορούσε να συνιστά μόνον το τμήμα εκείνο των εν λόγω εσόδων το οποίο, κατόπιν αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού, δεν μεταβιβαζόταν στον TV2/Danmark, το δε γεγονός ότι δεν υπήρχε υποχρέωση μεταβιβάσεως, σε ετήσια βάση, των εν λόγω εσόδων του Ταμείου TV2 στον TV2/Danmark δεν μπορούσε να συνεπάγεται διαφορετική εκτίμηση.

51 Συγκεκριμένα, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 41 έως 44 της παρούσας αποφάσεως, η ύπαρξη κρατικού ελέγχου επί των επίμαχων εσόδων από τις διαφημίσεις οφείλεται στο ότι τα εν λόγω έσοδα τα διαχειρίζονταν δημόσιες επιχειρήσεις ανήκουσες στο Δανικό Δημόσιο. Δεν αμφισβητείται άλλωστε ότι, δυνάμει της δανικής νομοθεσίας, ο Υπουργός Πολιτισμού είχε τη δυνατότητα να αποφασίσει ότι τα έσοδα αυτά θα διετίθεντο για σκοπό διαφορετικό από τη μεταβίβαση στο Ταμείο TV2.

52 Τέλος, η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση περίπτωση δεν είναι συγκρίσιμη με εκείνη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η υποχρέωση που επιβλήθηκε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις παροχής ηλεκτρικής ενέργειας να αγοράζουν σε καθορισμένες κατώτατες τιμές την παραγόμενη από ανανεώσιμες πηγές ηλεκτρική ενέργεια δεν συνεπαγόταν άμεση ή έμμεση μεταβίβαση κρατικών πόρων στις επιχειρήσεις που ήταν παραγωγοί αυτού του είδους ηλεκτρικής ενέργειας (βλ. αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, σκέψη 59, της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ., C-206/06, EU:C:2008:413, σκέψη 74, καθώς και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 34).

53 Συγκεκριμένα, η τελευταία αυτή υπόθεση αφορούσε ιδιωτικές επιχειρήσεις στις οποίες δεν είχε ανατεθεί από το συγκεκριμένο κράτος μέλος η διαχείριση δημοσίων πόρων, αλλά οι οποίες υπείχαν υποχρέωση αγοράς με δικούς τους χρηματικούς πόρους (βλ. αποφάσεις της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ., C-206/06, EU:C:2008:413, σκέψη 74, της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 35, καθώς και διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2014, Elcogás, C-275/13, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2314, σκέψη 32).

54 Επιπροσθέτως, στην προμνησθείσα υπόθεση, οι επίμαχοι πόροι δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθούν κρατικοί πόροι, δεδομένου ότι δεν τελούσαν σε καμία χρονική στιγμή υπό κρατικό έλεγχο (βλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 36, καθώς και διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2014, Elcogás, C-275/13, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2314, σκέψη 32).

55 Πλην όμως, όπως ήδη σημειώθηκε, η υπό κρίση υπόθεση αφορά δημόσιες επιχειρήσεις, εν προκειμένω την TV2 Reklame και το Ταμείο TV2, οι οποίες συστάθηκαν από το Δανικό Δημόσιο, ανήκουν σ' αυτό και εξουσιοδοτήθηκαν απ' αυτό να διαχειρίζονται τα έσοδα τα οποία προέρχονται από την εκ μέρους μιας άλλης δημόσιας επιχειρήσεως, ήτοι της TV2/Danmark, εμπορία διαφημιστικού χρόνου, οπότε τα έσοδα αυτά τελούσαν υπό τον έλεγχο και στη διάθεση του Δανικού Δημοσίου.

56 Κατά συνέπεια, κρίνοντας, στη σκέψη 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση περίπτωση ήταν ανάλογη προς εκείνη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

57 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η Viasat προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο ακύρωσε την επίδικη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή είχε κρίνει με αυτήν ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 που καταβλήθηκαν στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

58 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Viasat προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι η επίδικη απόφαση έπασχε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά το περιεχόμενο του δεύτερου όρου Altmark.

59 Επιπλέον, κατά την Viasat, το Γενικό Δικαστήριο στήριξε τη σχετική εκτίμησή του όχι στην αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως καθεαυτήν, αλλά στην ερμηνεία που της έδωσε η Επιτροπή κατά τη διαδικασία. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τα όρια του ελέγχου του.

60 Επ' αυτού, η Viasat διατείνεται ότι, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 97, 99 και 104 έως 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι σχετικές αιτιολογικές σκέψεις της εν λόγω αποφάσεως ουδόλως υποδηλώνουν ότι ο δεύτερος όρος Altmark «συμπεριλαμβάνει την έννοια της αποδοτικότητας του δικαιούχου της αντισταθμίσεως».

61 Η Viasat φρονεί ότι ο όρος αυτός επιβάλλει οι παράμετροι βάσει των οποίων υπολογίζεται η αντιστάθμιση να έχουν προσδιοριστεί εκ των προτέρων κατά τρόπο αντικειμενικό και διαφανή και ότι αποσκοπεί στο να αποτρέπεται κάθε καταχρηστική επίκληση της έννοιας της «δημόσιας υπηρεσίας».

62 Η Επιτροπή συμφωνεί με την επιχειρηματολογία της Viasat. Υπενθυμίζει ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως C-649/15 P –επί της οποίας εκδίδεται σήμερα η απόφαση TV2/Danmark κατά Επιτροπής, που αφορά την αίτηση αναιρέσεως την οποία άσκησε ο TV2/Danmark κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως– ζήτησε από το Δικαστήριο να αντικαταστήσει ορισμένα σημεία του σκεπτικού, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο δεύτερος όρος Altmark πληρούνταν όσον αφορά την κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2/Danmark.

63 Ο TV2/Danmark και το Βασίλειο της Δανίας αμφισβητούν το παραδεκτό του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με την αιτιολογία ότι η Viasat δεν έχει έννομο συμφέρον ώστε να είναι το Δικαστήριο σε θέση να ασκήσει έλεγχο στο σχετικό με τον δεύτερο όρο σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι το διατακτικό της αποφάσεως αυτής είναι ευνοϊκό για τη Viasat και δεν περιλαμβάνει κανέναν στοιχείο σε σχέση με τον εν λόγω όρο.

64 Επί της ουσίας, ο TV2/Danmark υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο στήριξε την εκτίμησή του σχετικά με το περιεχόμενο του δεύτερου όρου Altmark τόσο στην αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως όσο και στην ερμηνεία που της έδωσε η Επιτροπή κατά το έγγραφο στάδιο της ένδικης διαδικασίας.

65 Σε κάθε περίπτωση, ο TV2/Danmark εκτιμά ότι, εν προκειμένω, οι παράμετροι για τον υπολογισμό της αντισταθμίσεως είχαν καθοριστεί εκ των προτέρων, κατά τρόπο αντικειμενικό και διαφανή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

66 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το γράμμα του άρθρο 169, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, «[τα] αιτήματα της αναιρέσεως έχουν ως αντικείμενο την ολική ή μερική αναίρεση της αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου, όπως αυτή περιλαμβάνεται στο διατακτικό της».

67 Εν προκειμένω, ωστόσο, το αναιρετικό αίτημα που σχετίζεται με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως τον οποίο προέβαλε η Viasat δεν βάλλει ούτε κατά της ακυρώσεως, στο σημείο 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, της αποφάσεως 2011/839 ούτε κατά της απορρίψεως, στο σημείο 2 αυτού, της εν λόγω προσφυγής κατά τα λοιπά, αλλά αφορά την αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σε σχέση με την εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή του δεύτερου όρου Altmark, αιτιολογία η οποία δεν αποτελεί στοιχείο του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

68 Κατά τα λοιπά, πρέπει να επισημανθεί ότι η ίδια η Viasat παραδέχεται ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά ένα τμήμα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το οποίο, εξεταζόμενο μεμονωμένα, δεν ασκεί επιρροή στο διατακτικό της.

69 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι ο δεύτερος λόγος που προέβαλε η Viasat προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως είναι απαράδεκτος.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

70 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

71 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να αποφανθεί οριστικώς επί της προσφυγής που άσκησε ο TV2/Danmark με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

72 Στο πλαίσιο αυτό, αρκεί η επισήμανση ότι, για τους λόγους που παρατέθηκαν στις σκέψεις 35 έως 56 της παρούσας αποφάσεως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε ο TV2/Danmark προς στήριξη του τρίτου, επικουρικώς προβληθέντος, αιτήματος, είναι απορριπτέος.

73 Ως εκ τούτου, η προσφυγή του TV2/Danmark πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

74 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων.

75 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Εντούτοις, εάν τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, το Δικαστήριο μπορεί επίσης να αποφασίσει ότι ένας διάδικος φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, και μέρος των εξόδων του αντιδίκου.

76 Εν προκειμένω, μολονότι ένας εκ των δύο λόγων που προέβαλε η Viasat προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως έγινε δεκτός και μολονότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αναιρέθηκε, τούτο δεν συμβαίνει ως προς τον έτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος απορρίφθηκε από το Δικαστήριο.

77 Κατά συνέπεια, αφενός, ο TV2/Danmark πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, το ήμισυ των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Viasat στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας, καθώς και το σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Viasat πρωτοδίκως, αφετέρου, η Viasat πρέπει να φέρει το ήμισυ των σχετικών με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικών εξόδων της.

78 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ζήτησε ρητώς να καταδικαστεί ο TV2/Danmark στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

79 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται επίσης στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ορίζει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

80 Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Δανίας, το οποίο παρενέβη πρωτοδίκως, φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 24ης Σεπτεμβρίου 2015, TV2/Danmark κατά Επιτροπής (T-674/11, EU:T:2015:684), στο μέτρο που με αυτήν ακυρώθηκε η απόφαση 2011/839/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2011, σχετικά με τα μέτρα (C 2/03) που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark, καθόσον η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έκρινε με αυτήν ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 που καταβλήθηκαν στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση.

2) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.

3) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ο TV2/Danmark A/S κατά της αποφάσεως 2011/839.

4) Ο TV2/Danmark A/S φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, το ήμισυ των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Viasat Broadcasting UK Ltd στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας, καθώς και το σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε αυτή πρωτοδίκως.

5) Η Viasat Broadcasting UK Ltd φέρει το ήμισυ των σχετικών με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικών εξόδων της.

6) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Βασίλειο της Δανίας φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

(υπογραφές)